

Kedves Testvérek! Konfirmációi ünnepi istentiszteletre érkezett Gyülekezet!

Isten hozott Titeket itthon! Komolyan mondom, nem viccelek. Akkor is, ha van, akinek ez most nehezen érthető, vagy furcsa. „Te lehet, hogy itthon vagy, hiszen itt laksz.” – mondhatjátok. De nem ebben az értelemben mondtam ezt. Akkor is, ha így érzel, akkor is, ha most nagyon nem. Tedd fel magadnak a kérdést: hol vagy otthon? Mit jelent számodra hazaérkezni? Az álmaidban hová mész haza? Hol áraszt el az az érzés: itt nem kell semmilyennek lennem, itt van az otthonom. Tudom, sejtem, hogy sokaknak ez nem egy kellemes kérdés. Mert már nincs meg a szülői ház, ahová haza lehet menni, vagy sosem volt olyan hely igazán, ahol otthon lehet lenni. Otthon az a hely, ahol megerősítenek, ahol mellém állnak, ahol akkor is szeretnek, ha hibázom, vagy ha nem vagyok tökéletes. A hely, ahol számíthatunk egymásra. Más gyermekként benne lenni és más felnőttként ott lenni. A keresztyén gyülekezet, a közösség a hely, ahol otthon lehetsz, ahová megérkezhetsz, ami Isten szeretetének, elfogadásának a helye. A forrás, ahová mind vágyakozunk. Mindez pedig nem hangulat, nem pusztán élmény vagy érzés. Hanem a hazatalálás valósága. Isten a mennyei Atyánk, mi pedig az Ő felnőtt gyermekei lehetünk. Ebben akar ma megerősíteni minket a mi Urunk. Konfirmáció van, konfirmációt készít, de nem csak a konfirmandusokét. Hanem mindenkiét, aki ma segítségül hívja az Ő nevét.

1. „Itt van a szülőházja...”

A felolvasott zsoltárban felragyog előttünk Isten kiválasztó munkája, szeretete, ahogy kiválasztotta az Ő népét, az Ószövetségben kiválasztotta Izrael népét, hogy rajtuk keresztül mutassa meg az Ő nagyságát, hatalmát és szeretetét. A nép lakóhelyének központja Jeruzsálem, annak a középpontja pedig a Sion-hegye, a templom hegye. Isten jelenléte „összpontosul” erre a helyre, és válik konkrétan is Isten jelenlétének legsűrűbb helyévé az Ószövetség lapjain. Ebben a zsoltárban a különleges, hogy miközben Sionról beszél, ami Isten választott helye, ezt a helyet mégis egyetemes távlatokba helyezi. Nem a kizárólagosságon van a hangsúly, hanem azon, hogy Isten terve, hogy Nála otthon lehessen minden nép. Kiválasztja Siont, felemeli azt a helyet, lakóhelyének nevezi, de aztán kitágítja a kereteket. Mert ez a kiválasztás is azért történik, hogy másokra is kiáradhasson Isten áldása. Kikről van itt szó, akikre gondol Isten? Azt látjuk, hogy Isten határokat hág át. Nagyhatalmak, szomszédok, akik nagyon ellentétesek voltak kulturálisan, egymást nem feltétlen kedvelők, távoliak és egymáshoz közel lévők is így állnak előttünk: Isten hegyén, a Sionon, Isten jelenlétének sűrűjében otthon lehetnek. Ismerik Istent, hozzá tartoznak. Sőt, szülőházjuknak mondhatják Siont. És ez nem költői kép, hanem Isten terve, annak a valósága, amit Isten tervez és véghez is visz. Azt látjuk itt, hogy mindez emberileg lehetetlen, de Istennek ez a terve: az emberi identitás és származás felett álló összetartozás. Egy erősebb identitás, mint a legerősebb lehetséges emberi, a származás és a kulturális gyökerek. Az Ige arra mutat, hogy Isten terve, hogy minden népet egyformán szeret és fontosnak tart és összekapcsol, testvérré tesz. Akivel egy a szülőházánk, azzal testvérek vagyunk. És ez nem az erőltetett emberi testvériség, hanem az Isten terve és szándéka. Isten számba veszi, számon tartja a népeket és Ő mondja róluk: itt van a szülőházjuk. Azaz itthon vannak. Hozzám tartoznak. Én vagyok az Atyjuk. Tudok róluk. Nem feledem őket. Nagy dolog ez, testvéreim, itt és most a számunkra is. Istenünk ezért küldte el a Fiát, Jézust, így tett bennünket eggyé. Isten országa – ezt a képet használja az Újszövetség Istennek erre az összegyűjtő, eggyé tevő szándékára.

És hiszem, hogy ez ma is Isten szándéka. Ebben akar **megerősíteni** most minket, konfirmációi ünnepi gyülekezet. Ő hív magához. Az egészséges keresztyén közösség, hasonlóan az ószövetségi kép sokféleségéhez, roppant heterogén. Ezért imádkozom én magam is, hogy lehessünk Isten összegyűjtő tervére és valóságára mutatók és lehessen otthon nálunk mindenféle nép, mindenféle szülőházájú ember, mindenféle társadalmi státuszú és helyzetű ember, akár az országunkon belülről is. Fel is sorolhatnám az összes tájegységet, népcsoportot, kisebbséget: békésiek, borsodiak, rácok, szabolcsiak, dunántúliak, jászok, zsidók, romák, kunok, tótok, svábok, és sorolhatnám végig. Legyenek otthon nálunk fővárosiak, vidékiek, határontúliak, akárhonnan is érkezők, és sorolhatnám az összes nemzetiséget, akár a környező országokból. És lehet, megakadsz ezen a ponton, és ha őszinte vagy, kimondod: nem mindenkivel szeretnél egy gyülekezeti közösségbe tartozni. Isten terve pedig ez: minden népet összehív. Ő hív mindeneket és szülőházájukká teszi Siont, az Ő szabadításának helyét. A gyülekezeti közösségünk lehet egy ilyen hely: sokfelől hazaérkezők közössége.

2. „A Felséges szilárdítja meg”

De mi tart egybe egy ilyen sokszínű közösséget? A túlságosan heterogén közösségek veszélye, hogy nem válik igazán eggyé, töredezett lesz, klikkesedik, ahogy például ez a korinthusi gyülekezettel is történt az apostoli

korban. Igen az emberi sokféleséget, sokszínűséget még maga Sion sem bírja ki, ha nem a Felséges szilárdítja meg. Ő adja a stabilitását, a szilárdságát. Az a közösség, amely a saját erejében bíz, egy vezető személyének magával ragadó erejében, az egy-egy generációra, néhány évre megmaradhat, de marad fenn tartósan. Illetve könnyen belterjessé válik. A keresztyén közösséget, minket is Ő tart, rá épülünk, Ő tart minket össze. Nem egy lelkész személye, nem egy „pótapa” vagy egy „pótanya”, akit találunk magunknak akár. Nem is más hatalom: egyedül Isten, a mindenható és Felséges Úr. Isten szilárdítja meg. Isten erősíti meg.

Kedves konfirmandusok: Ő tart meg az úton. Kedves Gyülekezet: Ő szilárdítja meg a hitünket, Ő adja a megmaradást. Ő ad stabil identitást: nem egy személy, akitől függ, vagy egy-két közös ellenség, akit gyűlölhettek kedvükre. Ezt azért fontos tudnunk, erre azért kell emlékeznünk, mert hajlamos az ember emberekre építeni és emberektől várni azt, amit csak Isten adhat meg. Ma jöjünk hozzá és kérjük Tőle: taníts egyedül benned bízni és végső értelemben csak a te hatalmadban reménykedni, Uram!

Biztonságot és bizonyosságot is ad ez ugyanakkor: Isten tartja, Ő őrzi meg. Így áll ez a Heidelbergi kátében:

54. Kérdés: Mit hiszel a közönséges keresztyén Anyaszentegyházról?

Felelet: Hiszem, hogy az Isten Fia, világ kezdetétől fogva világ végezetéig, az egész emberi nemzetségből, Szentlelke és Igéje által, magának az igaz hitben megegyező, örökéletre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja; és hiszem, hogy ennek a seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.

3. „Öröm” – körtánc...

3.1. Térjünk vissza végül az otthon képéhez. Pontosan tudjuk, hogy az otthon mennyire összetett és nem feltétlenül pozitív dolog. Lojálisak vagyunk a sajátjainkhoz, utólag az őseinkhez is. De valójában nagyon sok sérülést szerzünk mindannyian otthon. Vannak közöttünk, akiknek kifejezetten fájdalmas és mérgező volt az otthon, ahol felnőttek, vagy akár ahol most élnek. Vannak, akik biztonságos, szerető közegben nőttek fel. De vannak, akik átérték, hogy félniük kell otthon, hogy veszélyben vannak vagy épp megfagynak a távolságtartás és szeretetlenség legkörében. Vannak közöttünk, akiket súlyosan bántalmaztak, megaláztak az otthonukban, ahol biztonságot, elfogadást és szeretetet kellett volna, hogy kapjanak.

Az evangélium, hogy mindezt a fájdalmat, a sebeket, amik ebből fakadnak, hozhatjuk Istenünk elé. És feltárhatjuk előtte: Uram, ez történt. Nem szabadott volna megtörténnie, de így történt...

Az itt és mostban pedig, Isten házában, a gyülekezet közösségében hirdetem számokra az evangéliumot: van szabadítás, megbocsátás. Krisztusban lehetsz gyógyulást és szabadítást, hogy tudj megbocsátani, elengedni és gyógyulni abból, amiben sebződtél. Hitünk és tapasztalatunk is, hogy Isten ma is gyógyít és ezeket a sebeket is gyógyítja. Hívjuk, hogy tegye ma is, közöttünk is!

De hirdetem neked az evangéliumot akkor is, ha te sebzted, ha azon az oldalon állsz, aki okozta a sebeket. Ne fuss el ettől, ne magyarázkodj, ne hibáztass senkit, csak lépj oda ma Jézushoz, akinél van a bocsánat és mondd ki neki: „Uram, vétkeztem. Kérlek, bocsáss meg!” Van bűnbocsánat, van megoldás, van gyógyulás és lehet helyreállni!

Hirdetem neked az evangéliumot akkor is, ha a lelki otthonban, a gyülekezetben kaptál sebeket. Ha ott bántottak, ha ott éltek vissza a bizalmaddal, ha ott vetettek meg, ahol a legkevésbé kellett volna ennek megtörténnie. Jézusban van erre is a bocsánat és a lehetőség rá nézve bocsánatot kérni egymástól és kiengesztelődni.

És hirdetem az evangéliumot akkor is a számokra, ha azt élted meg: az Isten sebzett meg. Ha csapás ért, veszteség, vagy bármilyen helyrehozhatatlannak tűnő dolog: kimondhatod felé, hogy haragszol rá és nem érted őt és bármilyen nehéz is, de kérhetsz és kaphatsz is tőle szabadítást, gyógyulást. Isten meg akar erősíteni mindannyiunkat: a létünkben!

3.2.

Aki átélte a bűn és elveszettség valóságát, átéli a szabadítás valóságát. Átélni ezt: hazaértem. Itthon lehetek. Hazataláltam. Megtaláltam a forrást. Ez a forrás: a szabadítás forrása. A megbékélés forrása. A szeretet forrása, mert Isten szeretet. És úgy teszi ezt, ahogy senki más.

Ebből fakad fel az öröm. A szabadítás öröme. Ebből lesz a tánc. Ami nem szóló, nem páros forma, hanem körtánc. Örömtánc. Egymásba karolva, egymás szemébe nézve. Mint az úrvacsorában. Egymásért hálát adva, egymásban gyönyörködve, egymással összenevetve, egymást elfogadva, egymás létében örvendezve. Ez a gyülekezeti közösség. Nem azért lehetsz itthon, mert ez egy szuper hely, egy ideális otthon. Sokkal inkább reális. Mindenféle emberekkel, akik össze tudnak kapaszkodni és ugyanabból a szabadításból merítenek.

Ez a forrás pedig nem fogy ki. Ezt mondta Jézus: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (Jn 4, 14) Jöjjetek hát, kérjük ezt az élő vizet! Fogadjuk el a szabadítást! Lépjünk be a körtáncba! Bizzuk rá magunkat a mi Urunkra és Istenünkre!

Ámen!

Thoma László